

Na motivy úspěšné trilogie Tajný kruh od

L. J. SMITH

napsala Aubrey Clarková

TAJNÝ
KRUH

COO
BOO

Rozkol!

COO
BOO

Na motivy úspěšné trilogie Tajný kruh od

L. J. SMITH

napsala Aubrey Clarková

TAJNÝ KRUH

Rozkol

COO
BOO

Přeložila Ivana Svobodová

Translation © Ivana Svobodová, 2012

Copyright © 2012 by Alloy Entertainment and L. J. Smith

Published by arrangement with Rights People, London

ISBN 978-80-7447-239-8

1. kapitola

Okna Adamova auta byla zamlžená jejich horkým dechem. Byl vlahý večer krátce před západem slunce a vzduch voněl příslibem jara – ideální noc k tomu, aby stáhli okýnka a nechali se opájet vánkem a polibky. Cassie ale trvala na tom, aby je nechali zavřená. Chtěla mít soukromí a navíc se jí zamlouvalo, že mají s Adamem vlastní tajnou skrýš pro mazlení, oddělenou od zbytku světa matným sklem. S takovou příjdou pozdě na schůzi, ale to Cassie uvnitř jejich soukromého oblaku vůbec nevadilo.

„Už bychom měli jít,“ navrhla bez valného přesvědčení.

„Ještě pět minut. Bez tebe stejně nezačnou.“

To je pravda, pomyslela si Cassie. Jsem představená spolku. Tím spíš si ale nemůžu dovolit opozdit se kvůli rande se svým klukem.

Se svým klukem, zopakovala Cassie v duchu a při tom pomyslení se jí samou radostí zatočila hlava, znovu i po všech těch týdnech. Cassie zaujalo, jak zapadající slunce zvýrazňuje všechny odstíny Adamových rozčuchaných vlasů – od vínově rudých až po jasně zrzavé – a zářivé jiskry v jeho modrých očích.

Adam se k ní naklonil a zlehka políbil místočko na její šíji hned pod uchem.

„Tak dobře,“ povzdechla si Cassie. „Tři minuty.“

První polibek, který si dali jako skutečný pár, změnil Cassie život. Skutečně něco znamenal. Adamovy rty se dotkly jejích s rozvahou a vážností, jako by stvrzovaly nepsanou smlouvu, a Cassie to cítila každou částičkou svého těla. V tu chvíli pochopila, že tohle je láska.

Cassie předpokládala, že s dalšími dny se ten pocit zmírní, že se z líbání stane rutina, prostě zvyk, jenže v tom se spletla. Právě naopak, její city byly s každým dnem hlubší a intenzivnější. Právě teď seděli v autě před starým majákem na Shore Road a Cassie dobře věděla, že by se měli přestat líbat, ale nemohla si pomoci. Adam na tom nebyl o nic líp. Jeho zrychlený dech a naléhavost, s jakou ji objímal, toho byly jasným důkazem.

Nevypadalo by ovšem dobře, kdyby na svou první schůzi Kruhu v roli představené dorazila pozdě. „Už vážně musíme,“ prohlásila. Odtáhla se a položila Adamovi ruku na hrud, aby ho zarazila.

Zhluboka se nadechl a vydechl pusou, aby se uklidnil. „Já vím.“

Váhavě Cassie pustil z náručí, aby se trochu upravila. Ještě se párkrát zhluboka nadechl, spěšně si uhladil rozčuchané vlasy a následoval Cassie ven z auta.

Jak tak kráčeli loukou porostlou vysokou trávou směrem ke starému majáku, Cassie musela uznat, že tohle místo má neopomenutelné kouzlo starobylé venkovské stavby. Podle Melanie maják postavili na konci 18. století a jeho zchátralý vzhled to jen dokládá. Věž majáku byla vybudována ze šedého kamene a cihel a dosahovala skoro devadesáti stop, oproti tomu jeho spodní část tvořil malý, polorozpadlý dřevěný domek, kde kdysi bydlel strážce majáku. Dům sloužil jeho ženě a dětem,

aby mu mohly být nablízku, když se na věži věnoval svým povinnostem. Melanie jim také řekla, že se po dlouhá léta dědil z generace na generaci až do začátku 20. století, kdy maják vyřadili z provozu. Potom místní uvažovali o tom, že v něm zřídí muzeum, ale nakonec zůstal po celá desetiletí prázdný.

Adam se na Cassie usmál a ona na okamžik zapomněla dýchat. Zvedla petlici na dveřích a vešla dovnitř s Adamem v zádech. Členové Kruhu k nim při jejich slavném pozdním příchodu otočili hlavy jako jeden muž.

V tu chvíli Cassie poznala, že nechali ostatní čekat moc dlouho a všichni přítomní přesně vědí, co s Adamem provádějí. Cassie si prohlížela jejich tváře, ve kterých byla patrná různá škála emocí i tichá výtka.

V Melaniiných obvykle chladných očích zahlédla těžce skrývanou netrpělivost. Laurel se stydlivě zachichotala. Deborah usazená v koutě na kraji dřevěné lavice měla očividně na jazyku nějakou jízlivou poznámku, ovšem než s ní stihla vyrukovat, Chris a Doug, kteří si u okna pohazovali tenisákem, zahlásili jako jeden muž: „Že jste se konečně uráčili.“

Nick, který seděl na zemi opřený o zeď, se na Cassie podíval s kradným náznakem bolesti v očích, až před ním Cassie musela uhnout pohledem.

„Adame,“ poznamenala Faye svým líným, zastřeným hlasem, „rozmazala se ti rtěnka.“

Všichni kolem se z plných plic rozesmáli a Adam zrudl jako rak. Diana upírala pohled na zem a cítila se trapně, možná kvůli nim, možná kvůli sobě. To, že teď Adam chodil s Cassie, přijala neočekávaně dobře, ale i její vstřícnost měla své hranice.

„Teď už bychom se mohli všichni uklidnit,“ prohlásila a napřímila se. „Posaďte se prosím.“

Diana mluvila, jako by smích utíchl, ale ostatní se dál bujaře smáli.

„Prvním bodem naší schůze,“ pokračovala, „je otázka, co uděláme s mistrovskými artefakty.“

Tím čarodějky a čaroděje spolehlivě umlčela. Mistrovské artefakty – diadém, stříbrný náramek a kožený podvazek – patřily původnímu spolku Černého Johna. Po staletí byly bezpečně ukryty, dokud Cassie nepřišla na to, že jsou schované v krbu v kuchyni její babičky. Kruh díky nim porazil Černého Johna, ale od té doby rozhodnutí o tom, jak s nimi naloží dál, odkládali. Tento večer ovšem přišel čas rozhodnout o jejich dalším osudu.

„Přesně tak,“ přikývla Cassie a přistoupila k Dianě doprostřed místnosti. „Teď máme skutečnou moc a musíme –“

Co vlastně? Co musí udělat?

Cassie se otočila k Dianě. Její zelené oči a plavé vlasy zářily dokonce i v přízračném světle lucerny uvnitř starého domu. Pokud někdo věděl, co by měl Kruh dělat dál, byla to Diana.

„Myslím, že bychom měli nějakým způsobem zničit jejich moc,“ prohlásila Diana jasným, melodickým hlasem, „aby je nikdo nemohl zneužít.“

Na okamžik se rozhostilo ticho. Dianin návrh všechny šokoval. Pak ticho přerušila Faye.

„Děláš si srandu?“ pohodila hlavou. „Ty a Adam jste strávili půl života jejich hledáním.“

„Já vím,“ odpověděla Diana. „Ale po tom všem, čím jsme si prošli, a po porážce Černého Johna mám pocit, že tak velká moc nepřinese nic dobrého ani nám, ani nikomu jinému.“

Cassie byla stejně překvapená jako Faye. Nikdy by nečekala, že od Diany uslyší taková slova, rozhodně ne od Diany, kterou Cassie znala.

Adama Dianin návrh taky vyvedl z míry, ale nic neřikal. Představení spolku mluvili vždy jako první. Tak znělo odvěké pravidlo.

Cassie vycítila, že se pozornost ostatních soustředí na ni. V čele spolku stál triumvirát, a to znamenalo, že měla stejný vliv jako Diana a Faye. Cassie chtěla taky uplatnit svou autoritu a otevřeně a jasně vyjádřit vlastní názor, jenže se nechtěla stavět proti Dianě.

„Proč jsi změnila názor?“ zeptala se.

Diana si zkrřížila útlé paže přes hrud. „Nejsem první ani poslední, kdo kdy změnil názor, Cassie.“

„Výborně,“ ozvala se Faye a upřela na Dianu své medově zlaté oči. „A já s tebou zásadně nesouhlasím. Byla by věčná škoda artefakty nepoužívat. Když už nic, tak bysme s nimi mohli provádět různé experimenty.“ Ústa se jí zkrivila do krutého úsměšku. „Nemám pravdu, Cassie?“

„Ehm,“ zaváhala Cassie. Tohle byla ošemetná situace. Svým způsobem v téhle věci souhlasila s Faye. To bylo poprvé, kdy se s ní na něčem shodla, jenže se nechtěla stavět na její stranu proti Dianě. Copak ale mohli artefakty jen tak zničit? Co kdyby se Černý John vrátil? Mistrovské artefakty byly jedinou zbraní, kterou by se mohli bránit. Proč to s ní Diana nemohla probrat dřív?

„Můžeme požádat Constance o pomoc s jejich zničením,“ navrhla Diana. „Pokud se tedy rozhodneme je zničit.“

Melaniina prateta Constance pomáhala Kruhu s čarováním. Od té doby, co loni v zimě začala svou moc využívat, aby uzdravila Cassiinu mamku, už se o své znalosti dávných rituálů dělila mnohem ochotněji.

„Myslím, že Constance bude znát kouzlo, které k tomu můžeme použít,“ pokračovala Diana. „A vsadím se, že teď,

když jsme se Černého Johna jednou provždy zbavili, bude souhlasit s tím, abychom artefakty zničili.“

Cassie viděla, že si Diana stojí pevně za svým. A stejně tak Faye – do jejích ostrých rysů se znovu vloudila stará známá urputnost.

„Měli bysme o tom hlasovat,“ ozval se rázný hlas. Patřil Nickovi, který na schůzích Kruhu promlouval jen zřídka. To, že vyjádřil svůj názor, Cassie poněkud vyvedlo z míry.

„Nick má pravdu,“ připojila se k němu Melanie. „Při tak důležitém rozhodnutí by měl mít hlas každého z nás stejnou váhu.“

Diana přikývla. „Souhlasím.“

Faye dramaticky mávla rukou s rudými nehty směrem k členům spolku. „Pro mě za mě,“ pronesla sebevědomě, jako by už měla vítězství v kapse.

Melanie vstala a přešla do středu místnosti. Cassie si uvědomila, že je to právě ona, kdo pokaždé řídí hlasování Kruhu.

„Všichni, kdo jsou pro zničení mistrovských artefaktů,“ řekla Melanie, „zvedněte ruce.“

Jako první se přihlásila Diana, ke které se přidala Melanie a pak Laurel. Po chvíli zvedl ruku i Nick a nakonec Adam.

Cassie nevěřila vlastním očím. Adam podpořil Dianu, i když Cassie věděla, že by raději artefakty zkoumal.

„Všichni, kdo souhlasí se zachováním artefaktů,“ pokračovala Melanie, „zvedněte –“

„Počkej,“ zarazila ji Cassie. Na okamžik se zamyslela, a propásla tak šanci přidat se na stranu Diany.

Faye se zasmála: „Kdo pozdě chodí, sám sobě škodí, Cassie. A krom toho, kdo nehlasuje pro Dianu, hlasuje pro mě.“

„To se pleteš,“ zarazila ji Cassie a překvapila tím samu sebe. „Hlasuju sama pro sebe.“

Odmlčela se, podívala se na Adama a viděla, že se na ni hrdě usmívá.

„Mám třetí návrh,“ oznámila ostatním. „Artefakty si pro případ potřeby ponecháme. Nemusíme zničit jejich moc, ale nebudeme s nimi ani provádět žádné experimenty.“

„V tom případě,“ odpověděla Faye, „se artefaktů ráda ujmu do doby, kdy bysme je mohli zase potřebovat.“

„Na to zapomeň,“ odbyl ji Adam.

Cassie zvedla ruku. „Ještě jsem neskončila.“

Upřela pohled na Faye a pak na Dianu. „Navrhuji, aby každá představená ukryla jeden magický předmět, aby mohly být použity, jen když o tom bude vědět celý spolek.“

Po jejích slovech se rozhostilo ticho, jak čarodějky a čarodějové uvažovali o novém návrhu.

Byl to dobrý nápad. Cassie si tím byla jistá. Jen netušila, jak ji to řešení právě teď a tady napadlo. Ve chvíli, kdy otevřela pusku, ještě neměla nejmenší ponětí, co vlastně řekne.

Diana promluvila jako první: „Zní to jako přijatelný kompromis. Melanie, chtěla bych zopakovat hlasování.“

„Přidávám se k návrhu na opakování hlasování,“ řekl galantně Nick.

Melanie povytáhla obočí. „Tak dobře. Všichni, kdo jsou pro... Cassiin návrh, zvedněte ruce.“

Přihlásili se všichni kromě Deborah, Suzan a Faye.

„Takže je rozhodnuto,“ usoudila Melanie.

Faye zůstala stát naprosto nehybně. Nehnula ani brvou, ale tvář jí přeběhl temný stín.

Suzan vyskočila ze židle se slovy: „Co se dá dělat. Takže jsme hotoví a já umírám hladu. Můžem se jít najíst?“

„Jo, dáme si tacos,“ přidal se Sean.

Čarodějky a čarodějové se jeden po druhém zvedali. Začali si sbírat věci a bavit se o tom, že se později sejdou u Melaniiiny pratety Constance, aby si procvičili zařikání. Diana sfoukla svíčky a zhasla lucerny. Faye se po celou dobu nepohnula.

„Hej,“ ucedila.

Přestože Faye stála na opačné straně místnosti, Cassie instinktivně o krok ustoupila.

„Moc se nenaparuj.“

Faye došla loudavě až k ní a naklonila se vpřed. Cassie ucítila její opojný parfém. Z té vůně se jí zatočila hlava.

„Možná jsi vyhrála bitvu,“ sykla Faye, „ale... no, zbytek už znáš.“

Cassie se odtáhla mimo Fayin dosah. Ještě pořád nedovedla ovládnout svůj strach, kdykoli jí Faye začala vyhrožovat. Bez ohledu na to, jestli je Faye silnější, nebo ne. Pro Faye byla příznačná téměř nepřičetná umíněnost a naprostá absence morálních zábran. Nedalo se s ní diskutovat, proto byla nebezpečná.

„Jsme na stejné straně,“ namítla chabě Cassie. „Máme ten samý cíl.“

Faye přimhouřila medové oči.

„Ne, to nemáme,“ ujistila ji. „Alespoň zatím.“

Znělo to jako hrozba a Cassie věděla, že Faye svoje výhrůžky myslí smrtelně vážně.

2. kapitola

Cestou zpátky domů spolu Cassie a Adam sotva prohodili slovo. Cassie byla stále v šoku z toho, co jí řekla Faye, a Adam to vytušil. Beze slova ji jednou rukou držel za ruku a druhou měl položenou na volant.

Cassie zapnula rádio, aby se přivedla na jiné myšlenky, a otáčela knoflíkem, dokud nenašla písničku, která se jí líbila. Nepamatovala si, jak se jmenuje, ale při jejím nápěvu ucítila v srdci vlnu nostalgie. Vzpomínala na čas, kdy byl její život o tolik jednodušší. Nebyla v New Salemu ani rok, ale připadala si, jako by tu strávila celou věčnost.

Místo toho, aby se dívala okýnkem do jarní noci na ubíhající krajinu, zavřela oči a nechala se unášet hudbou. Snažila si vybavit, jaké to bylo nebýt čarodějkou, jen obyčejnou holkou.

Pak oči pootevřela a nenápadně se podívala na Adama. Byl opravdu krásný. Bledé měsíční světlo dodávalo jeho vlasům kaštanový odstín a oči mu ztmavly do hluboké modři připomínající noční oblohu. Jak to, že tenhle kluk miloval právě ji a nikoho jiného? Cassie, která se sem loni přistěhovala, by nikdy nevěřila, že by to bylo vůbec možné.

Letmo pohlédla na svůj odraz v bočním zrcátku auta. Už se té Cassie, kterou znávala v Kalifornii, tolik nepodobala. Ve starém domově si připadala docela obyčejná. Nevynikala výškou ani postavou. Měla tuctové hnědé vlasy. Zato teď si

povšimla, že i její vlasy mají různé odstíny a že jí její šedomodré oči připadají velké a výrazné. A co je hlavní, uvědomovala si, že si zvykla na vlastní moc a získala sebedůvěru, jakou by u sebe nikdy nečekala.

Když auto zastavilo před domem číslo dvanáct, který byl posledním domem na výběžku ostrova, Cassie si vzpomněla, jak strašidelná a stará jí ta budova kdysi připadala se svou šikmou střechou a zdmi s oprýskaným obložением ze šedého dřeva. Bylo dobře, že k němu tak přilnula, stejně jako ke všem těm starým domům na Crowhaven Road? Všechno, co jí kdysi připadalo podivné a trochu děsivé, teď bylo úplně normální a stalo se nedílnou součástí jejího života.

Adam vypnul motor a obrátil se ke Cassie s naléhavým výrazem v očích.

„Nevšímej si jí,“ řekl.

„Koho?“

„Faye. To, jak řekla, že jsi vyhrála bitvu, ale válku vyhraje ona – neber si to tak. Tohle říká pořád. Kdyby podle ní vyráběli panenky, stačilo by jim zmáčknout břicho a ozvalo by se...“ Napodobil Fayin nakřáplý hlas: „Vyhrála jsi bitvu, ale válku nevyhraješ.“

Cassie se neubránila smíchu.

Adam ji vzal za ruce a bylo na něm dobře znát, jak je rád, že ji dokázal rozesmát.

„Ten problém s mistrovskými artefakty jsi vyřešila na jedničku,“ dodal. „Jak jsi na to přišla?“

„Nevím. Bylo to zvláštní,“ odpověděla Cassie. „Netuším, odkud se ten nápad vzal.“

„Ale tušíš,“ ujistil ji Adam. „Odtud,“ ukázal na její srdce. „Proto jsme tě zvolili představenou Kruhu. Už si na to konečně zvykni, Cassie. Jsi výjimečná.“

V tu chvíli byla Cassie nesmírně vděčná za to, že má Adama po boku. Jistě, předtím sice hlasoval pro Dianu, ale když Cassie přednesla svůj návrh, podpořil ji a na ničem jiném nezáleželo. Naklonila se, aby ho políbila na plné rudé rty.

Nedokázala se jeho polibků nabažít. Adam si ale její prosbu o poslední sladký polibek na dobrou noc vyložil jako výzvu k dalšímu mazlení. Rychle si odepnul bezpečnostní pás a odhodil ho stranou.

„Ne,“ zarazila ho Cassie. „Teď ne.“

Adam pozvedl obočí jako zkroušené štěně.

„V jídelně se svítí.“ Cassie mu prohrábla vlasy a odstrčila ho. „To znamená, že nás máma právě teď nejspíš pozoruje.“

Adam se pro ni laškovně natáhl s rošťáckými plamínky v očích. „Jednou přijde den, má lásko, kdy se nebudeš tak starat o to, co si ostatní myslí.“

Naposledy ho políbila na hladkou tvář a radši utíkala domů, aby si to nerozmyslela.

Když Cassie vešla do domu, uviděla mámu usazenou u velkého mahagonového jídelního stolu. Tlumené osvětlení dodávalo místnosti konejšivé teplo. Cassie pro jednu musela ocenit práci, kterou dědeček odvedl na zastaralé elektrické sítě, i když byla dost amatérská. Zlatý odstín stěn namalovaných kukuřičně žlutou barvou by v neúprosném světle moderních žárovek vypadal fádně žlutě.

Mamka zvedla hlavu s tmavými vlasy a věnovala Cassie široký překvapený úsměv. Očividně je tedy v autě nesledovala. Naštěstí.

„Cassie, nečekala jsem, že se vrátíš tak brzy,“ řekla. „Pomůžeš mi, prosím?“

Cassie se podívala na hromádky barevných hedvábných papírů roztroušené všude po širokém stole. „Na čem pracuješ?“

Mamka zvedla ruce, jako by už toho měla po krk. „Vyrábím narcisy a jeřáby, výzdobu pro jarní festival. Nabídla jsem se, že s ním vypomůžu, ale teď si říkám, proč jsem to proboha dělala. Jsem zavalená tunou papíru.“

Potom, co máma strávila tak dlouhou dobu nemocná v posteli, noc za nocí, a Melaniina prateta Constance jí podávala léčivé byliny a balila ji do hojivých obkladů, byla příjemná změna vidět, že si tentokrát dělá hlavu kvůli naprosté malichernosti. Navíc bylo hezké, že se zapojuje do akce pořádané lidmi z města. Cassie si přála, aby se mamka cítila v New Salemu jako doma a našla si přátele, o to víc, když už tu nebyla babička.

„Kde mám začít?“ zeptala se Cassie, když se posadila vedle mamky k majestátnímu stolu. Přitáhla k sobě hromádky žlutého a zeleného papíru s tím, že narcisy se budou skládat snáz než jeřábi. Když začala ohýbat a čechrat okvětní plátky z jemného papíru, pomyslela si: Určitě existuje kouzlo, kterým by to šlo udělat rychleji. Byla ale tak ráda, že je máma zase v pořádku, že by klidně strávila skládáním papíru celou noc.

„Takže,“ prohodila mamka, když se na Cassie začala konečně plně soustředit, „jak se daří Adamovi?“

Cassie ucítila, jak ji polévá horkost.

„Dobře.“

„A tvým kamarádům?“

„Taky dobře.“

Mamka odložila stříbrného jeřába, se kterým už hodnou chvíli zápolila, a pozorně si prohlédla Cassiinu tvář.

„Chci ti říct, že jsem na tebe opravdu hrdá. Rychle jsi překonala to...“ Zmlkla.

„To drama?“

„To drama, ano. Asi se tomu dá tak říkat.“ Máma se pokusila o úsměv.

Cassie na okamžik zaváhala a mámě to neuniklo.

„Něco se děje?“ zeptala se. „Copak?“

Cassie se úzkostí sevřel žaludek. Líbilo se jí, jak spolu v klidu a pohodě pracují, a nechtěla mámě kazit večer. Jenže mamka tentokrát působila přístupněji než obvykle. Cassie připadalo, že je to poprvé v jejím životě, kdy veškerá tajemství, která je rozdělovala, konečně vyplula na povrch a ony dvě mohly začít svůj vztah znova budovat. Stojíme na novém začátku, napadlo Cassie. A právě ten teď podle všeho oslavovaly. Od toho jsme tu koneckonců měly všechny ty přihloupelé papírové jeřáby a narcisy.

Cassie se odhodlaně nadechla a obezřetně se podívala mámě do očí.

„Přemýšlela jsem o otci.“

Mamka okamžitě ztuhla. Cassie si všimla, jak zatnula zuby a pak si dala pořádný doušek čaje. Hrneček se jí přitom téměř neznatelně třásl v ruce. Cassie hned zalitovala, že se o tom zmínila. Když však máma hrnek znovu položila, zdálo se, že se vzpamatovala ze šoku, který Cassiina otázka vyvolala, nebo se alespoň snažila vypadat, jako by ho překonala.

Když po chvíli promluvila, zněla její slova strojeně, ale trpělivě a vlídně.

„Ráda ti povím všechno, co budeš chtít vědět,“ ujistila Cassie. „Stačí se jen zeptat.“

Cassie spadl kámen ze srdce. Uvědomila si, jak dlouho ve skrytu duše tajila všechny své obavy a otázky. Přinutila se pokračovat v tom, co načala.

„Já vím, že otec – chci říct Černý John – byl zlý,“ spustila. „Je ale mojí součástí. A já tuhle část musím pochopit. Můžeš mi o něm něco povědět?“

A bylo to. Vyslovila to. Už svá slova nemohla vzít zpět.

Mamka upřeně pozorovala papírového jeřába v dlaních.

„Máš úplnou pravdu,“ hlesla, ale na otázku neodpověděla. Ani se na Cassie nepodívala, když ji vyslovila.

Cassie ji mlčky pozorovala a vyčkávala. Máma nepustila stříbrného jeřába z rukou. Několikrát ho složila a znovu rozložila.

„Problém je v tom, že ten papír dělají moc tenký. Snadno se trhá,“ poznamenala máma. „Jakmile se ho dotkneš, je po jeřábovi.“

Cassie přímo před očima se nepříjemné otázce vyhnula širokým obloukem. Jenže Cassie byla odhodlaná nenechat se tak snadno odbýt a po chvíli, kdy mámu provrtávala významným pohledem, ji máma už nedokázala přehlížet a krátce zvedla hlavu.

„Chceš se mě na něco zeptat teď hned?“ otázala se s předstíranou nenuceností.

V jejích očích byl patrný strach, který Cassie neviděla od té doby, co mamka onemocněla. Tvář měla pobledlou a vypadala jako duch, jako by za těch pět vteřin ticha zestárla o dvacet let, a Cassie neuniklo, že tenoučký stříbrný papír, co svírala v ruce, se skrčil a natrhl, protože ho drtila prsty a tiskla jako o život.

Cassie se na ni nevydržela dívat. Mamka se zotavila teprve nedávno. Zrovna se začala vracet do normálního života. Cassie si nemohla dovolit to všechno zničit svými sobeckými otázkami. Máma byla daleko zranitelnější než ona.

„Zapomeň na to,“ zavrtěla hlavou. „Můžeme to všechno probrat někdy jindy. Máme tu ještě spoustu práce.“

Takhle to bylo odjakživa. Cassie byla vždycky ta, která v jejich vztahu musela být dospělá a která si své otázky ponechávala pro sebe, protože odpovědi působily mámě nesnesitelnou bolest – stejně jako pravda. Cassie si připadala jako blázen, že si myslela, že se to změní.

3. kapitola

„Ve vzduchu je jaro,“ řekla Melanie. Obrátila se ke Cassie a Laurel a na chvíli zavřela šedé oči a zhluboka se nadechla. „Je doslova cítit.“

Cassie zabouchla dvířka skříňky a nadechla se. Cítila ovšem jenom starý známý pach školní chodby, směs potu, papíru a čpavku.

„To bude tím, že letos byla tak tuhá zima,“ poznamenala Laurel, která si ráno vzala stylové šaty s květinovým vzorem. „Oslava jarní rovnodennosti bude letos vážně stát za to.“

Kolem panoval čilý ruch – hlasy spolužáků zněly hlasitěji, jejich kroky jako by byly najednou energičtější a všichni se zdáli čilejší a plní vzrušení. Celá škola propadla kouzlu blížícího se jara. Vtom si Cassie vzpomněla, že jim na ranním shromáždění představí nového ředitele. Že by to bylo zdrojem vši té nové energie ve vzduchu kolem? Cassie nesmírně zajímalo, kdo bude stát v čele školy, zvlášť potom, co se z předchozího učitele vyklubal Černý John v přestrojení. Melanie a Laurel měly ale nejspíš pravdu – všichni vzrušeně očekávali jarní slavnost. Spolužáci probírali, kdo si co vezme na sebe a kdo koho pozve. Nikoho nezajímalo, kdo bude novým ředitelem.

„To je dobré znamení,“ usoudila Melanie. „Oslava nového začátku je přesně to, co tohle město potřebuje.“

Cassie by se moc ráda nechala strhnout očekáváním jara spolu s ostatními, ale měla těžkou hlavu. Ještě pořád se nepřenesla přes ten nešťastný pokus ze včerejší noci, kdy si zkusila promluvit s mámou.

V tu chvíli se chodbou plnou studentů se smíchem prohnali Chris a Doug. Protivítr jim hnal rozčuchané blondřaté vlasy z naprosto stejných modrozelených očí. Zpomalili jenom, když míjeli nějakou hezkou dívku, které dali květinu s okvětvím tvaru hvězdy. Suzan za nimi klusala s proutěným košíkem a zásobovala je květy.

„Co to je proboha?“ zeptala se Cassie.

„*Chionodoxa luciliae*,“ vysvětlila jí Laurel.

Melanie do ní šťouchla. „A teď v nějakém srozumitelném jazyce.“

„Promiň,“ usmála se rozpustile Laurel. „Ty modré květy jsou ladoňky zářící. Tahle květina je považovaná za první předzvěst jara.“

Když Cassie viděla, že dokonce i Hendersonovic dvojčata, která na podzim ztratila sestru Kori, se zapojila do oslav příchodu nového ročního období, rozhodla se, že by taky mohla zkusit optimističtější přístup.

„Mám pocit, že jsem ty květiny už někde viděla,“ zamyslela se. „Na skalce za tělocvičnou.“

„Bývávalo,“ zasmál se hlasitě Sean. Došel k nim s kyticí modrých kvítků v hubené ruce a zdráhavě je nabídl Cassie.

„Díky, Seane,“ usmála se Cassie, ale než stihla kyticí převzít, přistoupila k nim Faye a vytrhla ji Seanovi z ruky. Přičichla si k poupatům a vrazila je Seanovi zpátky do náručí.

„Padej do auly a najdi si nějakou jinou chudinku, které je dáš,“ ucedila. Pak se obrátila ke Cassie. „Chci si s tebou promluvit.“

Faye byla oblečená celá v černé, jak to měla ve zvyku, ale dnes byly její šaty přiléhavější a odvážnější než obvykle.

Cassie kývla na Melanie a Laurel: „To je v pořádku. Jděte napřed. Uvidíme se v aule.“

Předsevzala si, že se Faye nebude bát, děj se, co děj. Nemohla si dovolit mít strach zůstat s ní o samotě, zvláště ve škole, kde se mohla spolehnout, že je před Fayinými útoky chráněná.

Faye samozřejmě neztrácela čas a šla přímo k věci.

„Já vím, že je pro tebe postavení představené novinka,“ pověděla Cassie, „ale dokonce i ty bys měla uznat, že dlouho hrát fér nevydržíš.“

„O čem to prosím tě mluvíš?“

Faye se usklíbila, jako by nějaké vysvětlování bylo pod její úroveň.

„Nehraj si na nevinátka, Cassie. Nejde ti to.“

Cassie přelétla očima po prázdné chodbě a dala si ruce v bok.

„Pokud mi chceš něco říct, Faye, tak do toho, ale jestli se mě jenom snažíš zastrašit, tak ti to moc nejde.“

„Lhářko.“

Faye natáhla ruku a zlehka odhrnula pramínky vlasů, které se Cassie svezly před oči. Cassie sebou trhla.

Faye se usmála. „Chtěla jsem ti jen říct, že s mocí získáváš i nepřátele. Moc rozděluje lidi na dva druhy, na dobré a zlé. Jestli opravdu stojíš o to stát v čele Kruhu, musíš si vybrat stranu.“

Cassie si vybavila Dianina slova o tom, že mocnosti, které čarodějové vyvolávají, jsou čirá energie, nic víc, nic méně. Nejsou ani dobré ani zlé. Jenom způsob, jakým je používáme, je dobrý, nebo špatný. Jenže i Diana nakonec změnila názor.

„Už jsem si vybrala,“ odpověděla Cassie.

Hvězdný rubín na řetízku na Fayině krku se zaleskl. Měl stejnou barvu jako její rtěnka.

„A v tom se právě pleteš,“ pousmála se Faye. „Máš v sobě něco, co dokazuje, že jsi tatínkova holčička. Cítím to z tebe, tu temnotu. A vím, že ty taky.“

Cassie si přitiskla učebnice k hrudi. „Nic nevíš.“

„Nevyčerpává tě to hrát si na Dianu, když jsi ve skutečnosti stejná jako já?“

„Ne. Protože nejsem jako ty.“

Faye se zasmála hlubokým hrdelním hlasem a o krok ustoupila. Dosáhla svého. Dostala se Cassie pod kůži.

„Radši sebou hoď,“ řekla. „Ať nepřiđeš pozdě do auly.“

Vylovila z batohu rtěnku a nanesla si na rty další vrstvu tmavého pigmentu.

„Chceš taky?“ Nabídla krvavě rudou rtěnku Cassie. „Slušela by ti.“

Cassie měla v návalu vzteku sto chutí vyrazit Faye rtěnku z ruky, ale to by znamenalo, že ji Faye porazila. Snažila se hrát na Cassiiny nejnižší pudy a přimět ji, aby byla stejně bezohledná a lehkovážná jako ona.

Cassie na to nechtěla přistoupit. Nehodlala Faye dopřát takové zadostiučinění. Místo toho se k ní obrátila zády, a když to udělala, povšimla si kluka, kterého nikdy předtím ve škole neviděla. Neunikl ani Faye.

Společně se dívaly, jak prochází chodbou. Byl vysoký, svalnatý a hnědovlasý. Nejspíš šel přímo z tréninku, protože měl na sobě sportovní oblečení a na nohou tenisky. V jedné ruce nesl sportovní tašku a v druhé hůl na lakros.

„Je k nakousnutí,“ prohodila Faye, zacvakla rtěnku a schovala ji do kabelky. „Mám slabost pro zpocené svalnatce.“

Cassie jen zakoulela očima.

Faye neztrácela čas a vydala se dobývat nové území.

„Ztratil ses?“ zavolala na něj. „Mohla bych ti pomoci.“

Když kluk zaslechl, že na něj někdo mluví, prudce zvedl hlavu. Cassie viděla, že má smaragdově zelené oči, stejně krásné jako Diana.

„Ne, dík,“ odpověděl hlasem, který zněl drsně a suverénně. „Vím, kam mám jít.“

„Snad ne na to nudné shromáždění?“ Faye se nehodlala nechat jen tak odbyt. „V tom případě bych ti mohla pomoci se úspěšně ztratit.“

Její slova si vysloužila úsměv, až na to, že ho neznámý kluk věnoval Cassie.

„Ahoj,“ pozdravil ji. „Já jsem Max.“

„A tohle je Faye,“ odpověděla Cassie a oplatila mu široký úsměv. „Ráda tě poznává.“

Max pustil tašku na podlahu a potrásl Faye rukou způsobem, kterým dával na srozuměnou, že je zvyklý na to, že jsou z něj holky na větvi.

„Cassie,“ prohodila Faye, která stále nepouštěla Maxovu ruku. „Nečeká na tebe náhodou na shromáždění Adam? Už bys měla jít.“

Cassie přikývla: „To je fakt. Už musím.“

Když se otáčela, uslyšela, jak za ní Max zavolal: „Uvidíme se na shromáždění.“

Cassie stihla dorazit do auly na uvítání nového ředitele právě včas. K její úlevě na ni Adam zamával ze sedadla v zadní řadě. Aula byla naplněná k prasknutí. Skupinky studentů se mačkaly po celé délce mezer mezi jednotlivými řadami. Vzrušený cvrkot, kterého si Cassie všimla už

na chodbě, se přenesl dovnitř a zesílil jako rozbouřená voda sevřená zdí přehrady. Jakmile však pan Humphries zaťukal na mikrofon, aby uklidnil dav studentů a oznámil novinky, vzrušený neklid se změnil v zoufalou nudu. Shromáždění bylo pokaždé bezvadná zábava do chvíle, než se začal prodávát důvod jeho svolání.

Cassie přelétla očima po řadách spolužáků. Úplně vepředu uviděla Dianu, která seděla se spolužáky z anglické přípravy. Melanie a Laurel se připojily k Suzan, Seanovi a bratrům Hendersonovým v prostředních řadách tak na půl cesty k pódiu. Deborah a Nick seděli jen pár řad za nimi. Cassie si všimla, že nikdo z nich nevypadá neklidně. Zdáli se být stejně znudění a apatičtí jako zbytek školy. Copak byla jediná, kdo byl dosud v šoku z minulého shromáždění, na kterém se představil předchozí ředitel? Nebo to ostatní jen předstírali a snažili se udržet bezstarostný výraz? To se přes to vážně dokázali všichni přenést daleko líp než Cassie?

Sally Waltmanová a Portia Bainbridgeová byly usazené v chumlu roztleskávaček. Sally bylo snadné v davu najít, protože její zrzavé vlasy divoce plály v hloučku povětšinou blond kamarádek. Zrovna se smála něčemu, co jí vykládala Portia, která nejspíš někoho zase zesměšňovala. Kruh s Portií a jejími bratry uzavřel křehké příměří, to ale neznamenalo, že by ji Cassie měla nějak v oblibě.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se Adam, když Cassie vklouzla na židli vedle něj. „Na tváři máš ten výraz, jakým míváš po přestřelkách s Faye.“

„Nic mi není. Faye si mě zkoušela podat, ale pak kolem prošel nějaký kluk, takže na mě dočista zapomněla.“

„To je celá Faye,“ přikývl Adam, vzal Cassie za ruku a stiskl jí dlaň. „Co to bylo za kluka?“

„Nevím, někdo nový. Jmenuje se Max.“

Cassie se rozhlížela po aule a hledala Faye. Našla ji, jak stojí v koutě a mluví s Maxem – tedy spíš mluví na něj, protože Max se opíral oběma rukama o lakrosovou hůl, jako by se bez opory měl samou nudou zhroutit.

Cassie se zaměřila na muže čekajícího stranou, který byl podle všeho novým ředitelem. Byl vysoký s širokými rameny a stál s rukama sepnutýma za zády. Na sobě měl elegantně střižený oblek a vlasy měl už prošedivělé. Byl hezký způsobem, který připomínal pana Brunswicka.

Na pódiu ho přivítal slabý potlesk.

„Děkuji,“ pronesl, když si upravoval mikrofon. „Já jsem pan Boylan a těší mě, že vás poznávám.“

Jeho hlas byl hlubší, než Cassie čekala. Nový ředitel působil navenek uhlazeně a elegantně, ale hlas měl jako dřevorubec. Zněl drsně, trochu skřípěl a byl v něm znát nenápadný náznak přízvuku, který Cassie nedokázala zařadit.

Přejel jí mráz po zádech.

Ne, napomenula se v duchu. Nebuď paranoidní. To, že se z pana Brunswicka vyklubal černokněžník, neznamená, že pan Boylan bude to samé. Uvědomila si, že musí trpět nějakým druhem posttraumatického šoku jako vojáci, které po návratu z války vyděsí každý nevinný hlasitější zvuk.

Když však pan Boylan pokračoval ve svém projevu, Cassie se v těle odporem napjal každyčkový sval. Pohlédla po očku na Adama, jestli v ředitelově přítomnosti taky nevyčítal něco zlověstného, Adam však klidně upíral pohled na pódium a na jeho tváři nebylo znát žádné znepokojení.

„Děkuji vám za přátelské přivítání,“ uzavřel svou řeč pan Boylan. „Doufám, že stejně vlídně přijmete i mého syna, který bude nyní vaším spolužákem.“

Ukázal do vzdáleného kouta, kde se Max dál opíral o lakrosovou hůl a díval se upřeně vpřed.

Adam a Cassie si okamžitě vyměnili pohled. Nemuseli vůbec nic říkat.

No jistě. Fayin nový objev byl ředitelův syn.

Faye se za Maxovými zády vítězoslavně culila. Upírala pohled na jeho týl, jako by mu samou touhou mohla vypálit díru do hlavy. Když Cassie přistihla, jak ji pozoruje, našpulila rty a poslala jí vzdušný polibek. Potom vyplázla jazyk a předstírala, že chce olíznout Maxův krk.

„Z toho budou problémy,“ povzdechla si Cassie.

4. kapitola

Když Cassie odpoledne odcházela domů, konečně měla čas si všechno pořádně promyslet. Diana a někteří další členové spolku vyrazili do města nakoupit oblečení na slavnost jara. „Na slavnost jara musíš mít taky pořádné jarní šaty,“ trvala na svém Suzan, když Cassie vysvětlovala, že je na nákupy moc unavená. Diana měla pro Cassie pochopení a řekla, že jestli je unavená, bude lepší, když si odpočine.

Neznamenalo to ale, že jí Diana ve skutečnosti nechce vzít s sebou? Cassie by si přála, aby si byla, co se týče přátelství s Dianou jistější v kramflecích. Případlo jí, že věci mezi nimi nejsou tak úplně v pořádku, podobně jako všechno v poslední době.

Cassie se rozhodla vydat domů po delší stezce podél Cherry Hill Road, která nabízela krásnější výhled. Kolem hnaly do květu sakury a zakrslé třešně s bělostnými květy. Byl větrný březnový den a Cassie milovala šelestění větví stromů. Na chvíli se zastavila a zahleděla se nahoru na listy, které se nad ní chvěly a tančily, až se jí z toho točila hlava.

„Jsi v mém teritoriu,“ vyrušil ji jakýsi hlas za zády.

Cassie se ohlédla a spatřila černou koženou bundu a černé džíny.

„Nicku,“ řekla, „vydala jsem se sem, protože jsem chtěla být sama, takže možná jsi to ty, kdo se ocitl v mém teritoriu.“

Snažila se, aby v jejím hlase zazněl hravý sarkasmus. Hned to ale pokazila, když dodala: „Ale moc ráda tě vidím.“

Dobře viděla, jak Nick při té sentimentální poznámce nejistě přešlápl, a podařilo se jí tomu nasadit korunu, když jí z pusy vypadlo: „Já jen, že... moc jsme se poslední dobou spolu nebavili. A už spolu netrávíme tolik času.“

Nick působil chladně. Neusmál se, ani nepatrně. Očividně její pocity nesdílel. Odvrátil se a poklepal rukou na kapsu bundy, kde míval cigarety. Vtom si vzpomněl, že s kouřením přestal, spustil ruku a zůstal nehybně stát.

Cassie se přistihla, jak říká: „Chybíš mi, Nicku.“ A hned zalitovala, že to vyznělo jako ubohé škemrání.

Nick se takhle odtažitě a uzavřeně choval od doby, kdy se Cassie dala dohromady s Adamem. Racionální část Cassiina mozku věděla, že se jí vyhýbá, protože ho ranila, ale další část, ta méně rozumná, na to nebrala žádné ohledy a chtěla jen, aby byl znovu součástí jejího života.

Dotkla se měkké kůže Nickovy bundy a co nejnevinněji se zeptala: „To ti vůbec nescházím?“

Nickovou tvář prokmitl bolestivý výraz, jako by ho někdo bodl do břicha ostrým nožem.

„Cassie,“ povzdechl si.

Chystal se říct něco důležitého. Poznala to podle něžného tónu jeho hlasu a podle toho, jak se snažil najít správná slova. Bylo pro něj strašně těžké dát najevo své pocity. Když Cassie viděla, jak bojuje sám se sebou, maličko se jí sevřelo srdce. Nick uměl být laskavý, ale málokdo měl příležitost tuhle část jeho povahy poznat.

Nick se odhodlal něco říct: „Cassie, poslouvej...“

Vtom k nim ale se zatroubením přijelo Adamovo auto.

„Hej, vy dva,“ zavolal Adam, „chcete svézt?“

Do háje, vybral si zrovna tu nejnevhodnější chvíli, když se s Nickem konečně začali někam dostávat.

Jenže ten okamžik byl pryč. Nickova tvář, která nakrátko ztratila ledovou masku, byla znovu lhostejná a uzavřená jako krypta.

„Nechceš zavézt domů?“ nabídla mu slabým hlasem, i když věděla, že dívat se na ni a Adama je to poslední, na co má Nick náladu.

„Ne, dík,“ odpověděl svým nejchladnějším tónem.

„Ale ty bys měla jít,“ dodal, když si všiml Cassiina zaváhání. „Tvůj kočár čeká.“

Cassie byla na vážkách. Na zlomek vteřiny si představila, jak by vypadala budoucnost, kdyby je Adam nedojel a ona si mohla s Nickem povídat během dlouhé cesty domů pod klenbou stromů. Nechtěla si nechat takovou příležitost ujít, ale věděla, že si nemůže s Nickem takhle zahrávat. Patřila koneckonců k Adamovi a tak to taky mělo být navždycky.

Nick se pomalu šoural směrem pryč od domova. Cassie k němu spěšně doběhla a pošeptala mu do ucha: „Máš právo se chvíli litovat, ale tak snadno se mě nezbavíš.“

Potom se hnala zpátky k Adamovu autu, otevřela dveře a vklouzla dovnitř.

Vnitřek Adamova auta byl pokaždé cítit stejně. Vznášel se v něm příjemný pach podzimního listí a benzínu, naolejované kůže a gumy a Cassie v něm vždycky ucítila zvláštní přívál energie.

Adam si ji prohlédl. Jeho pronikavé modré oči zkoumaly její tvář palec po palci.

„Myslel jsem si, že jsi šla s holkama kupovat šaty.“

„Necítila jsem se na to.“

Položil jí na koleno hřejivou ruku.

„Cassie, určitě je všechno v pořádku?“

Cassie se zadívala ven z okna a neodpověděla.

„Řekl ti něco?“

„Cože? Ne, kdepak. Jestli někdo někomu něco řekl, tak jsem to byla já. Chtěla jsem, aby z nás byli znovu přátelé.“

Adam jí stáhl ruku z kolene a popadl volant tak silně, až mu zbělely klouby prstů.

„Chce to čas,“ usoudil.

„Já vím.“

Cassie se dívala ven, kde obyčejné ulice New Salemu přecházely v Crowhaven Road, a rozhodla se změnit téma.

„Neměl jsi dnes z nového ředitele zvláštní pocit?“ zajímala se.

„Ne, proč? Ty ano?“

„Trochu, ale nevím proč,“ odpověděla Cassie popravdě.

„Myslím, že bych to měla probrat s Constance. Třeba zná nějaké kouzlo, které by nám pomohlo odhalit jeho pravou povahu.“

Adam se snažil skrýt úsměv.

„Myslím, že jsi trochu paranoidní, Cassie. A po tom všem, čím jsme si prošli, na to máš právo. Ale upřímně, jediná věc, která mě na řediteli děsí, je to, že mu Faye jede po synovi.“

„Asi máš pravdu.“ Cassie se opět obrátila k oknu. Zahlédla za jejich autem černý sedan a snažila se zjistit, jestli nepatří některému z jejich přátel. Moc aut nemělo důvod jezdit na Crowhaven Road.

„Cassie,“ uklidňoval ji Adam. „Poslouchej mě. Černý John už nikomu neublíží. Je pryč. Zvítězili jsme.“

Adam byl nesmírně citlivý, ale Cassie znepokojovalo, jak zametá pod koberec skutečnost, že Černý John, i když byl

zlý čaroděj, byl její otec. Kdykoli se o něm Adam zmínil, říkal pokaždé *Je pryč, naporád*, což bylo pochopitelně dobře, ale Adam mohl aspoň brát ohled na to, že jí jeho smrt rozhodila.

„Stejně si myslím, že bych měla zajít za Constance,“ trvala na svém. „Zavezl bys mě tam prosím?“

Adam po zbytek cesty mlčel. To znamenalo, že Cassie znal dost dobře na to, aby věděl, že se jí jeho slova dotkla.

Teď už byli blízko domu pratety Constance, a tak Adam sundal nohu z plynu, zpomalil a zastavil. Cassie si všimla, že černé auto za nimi také zpomalilo. Potom se prudce otočilo a zamířilo na hlavní silnici.

Zvláštní, pomyslela si Cassie.

Cassie zakleपालa na dveře, ale chvíli nikdo neotvíral. Pak v okně vykoukla šedivá hlava pratety Constance. Prateta na Cassie mávla rukou připomínající ptačí spár a šla otevřít dveře.

„Přišla jsi za Melanie?“ zeptala se. „Ještě se nevrátila ze školy.“

„Vlastně jsem si přišla promluvit s vámi, teto Constance.“

„Ach tak. Copak se děje?“

Cassie následovala pratetu Constance po dokonale vyleštěné podlaze z tvrdých prken do salónu, kde si Constance právě dávala čaj.

„Vlastně nic,“ odpověděla Cassie. „Přišla jsem vás jen poprosit o radu.“

„Ohledně čeho?“

Prateta Constance byla hubená a nesla se s královskou důstojností. Když se však pohupovala v křesle, působila skoro dětsky.